

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1523/2020
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Биљане Деснице Петровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1425/19 од 12.06.2020. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 197/20 од 27.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Биљане Деснице Петровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1425/19 од 12.06.2020. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 197/20 од 27.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1425/19 од 12.06.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. у вези члана 261. став 2. тачка 9.) ЗКП окривљени је ослобођен плаћања паушала суду.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 197/20 од 27.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Биљана Десница Петровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3)

ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и повреде члана 16. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, уважи поднети захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или утврди да је наступила застарелост кривичног гоњења и обустави кривични поступак или да побијане пресуде укине и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер је пресуда заснована на доказима на којима се не може засновати, те у том смислу као незаконите доказе означава две потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног АА, истичући да су исте проистекле из незаконитих радњи полиције – тајном праћењу, које представља посебну доказну радњу, за коју у конкретном случају не постоји наредба суда и које, дакле, није извршено у складу са одредбама чланова 171. 172. и 173. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, пре свега се неосновано истиче да се у конкретном случају радило о посебној доказној радњи - тајно праћење окривљених, већ су по оцени овога суда полицијски службеници у конкретном случају законито предузимали радње у складу са одредбама члана 286. став 1. и 2. ЗКП, које омогућавају овлашћеним полицијским службеницима да ради откривања кривичних дела и њихових учинилаца, без било чијег посебног налога, предузимају потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, односно да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ.

Наиме, Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају полицијски службеници приликом обављања полицијских послова применили полицијске мере и радње - полицијско опажање и опсервирање, а које опсервирање се врши на јавним и другим за приступ доступним местима, без задирања у право на приватност било ког лица, на шта су овлашћени сходно члану 47. став 2. тачка 3. и члана 50. став 2. Закона о полицији.

Имајући у виду да су потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног АА МУП РС, ДП, ОКП, Група за сузбијање цепних крађа од 27.01.2015. године и од 05.02.2015. године сачињене на основу члана 286. став 1. и 2. ЗКП, те да у конкретном

случају није вршена доказна радња тајно праћење у смислу чланова 171. 172. и 173. ЗКП, то су побијане пресуде засноване на законито прибављеним доказима, па су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, међутим наведену повреду закона, образлаже наводима који се тичу чињеничних утврђења суда. што заправо представља повреду члана 440. ЗКП.

Као разлог подношења захтева бранилац окривљеног наводи и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, док осталим наводима захтева бранилац истиче и повреду члана 16. став 5. ЗКП, које у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом прописане разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, па се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али у образложењу захтева не конкретизује у чему се истакнута повреда закона, огледа.

Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у смислу члана 489. став 1) ЗКП то се овај суд у разматрање и оцену свих навода, такође није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић